



UNG OG KRÆFTSYG

”Da min mor blev rask, blev jeg syg”

”Jeg er kun 23 år – jeg kan da ikke have kræft!” Sådan tænkte Kathrine Braun Jørgensen, da hun for to år siden fandt en knude på sin hals. Men den var god nok. Få dage efter at hendes mor var blevet helbredt for brystkræft, fik Kathrine konstateret lymfekræft.

AF MICHALA ROSENDAHL. FOTO: PETER NØRBY.

Da jeg i november 2013 fandt en knude på min hals, var min mor lige blevet erklæret rask efter at have kæmpet mod brystkræft. Men selvom kræft fyldte en del i min bevidsthed, virkede det helt usandsynligt for mig, at knuden på min hals kunne være cancer. Min mor var jo 50 år. Jeg var 23. Jeg kunne da ikke have kræft! Jeg forestillede mig, at det måske var en form for infektion, men da hævelsen ikke var forsvundet efter en uge, sagde min mor, at jeg skulle tage til lægen. Jeg følte mig som en hypokonder, da jeg bestilte en tid, men da lægen så mig, sendte han mig straks videre i systemet, og de næste to uger gennemgik jeg en masse undersøgelser. Jeg var i chok. Pludselig kunne jeg mærke, at det var alvor, og selvom jeg stadig tvivlede på, at det var kræft, kunne jeg ikke lade være med at spørge mig selv: ”Tænk nu hvis...”

– **Da jeg fik diagnosen**, stirrede jeg bare ud ad vinduet. Lymfekræft. Fuck. Lægen sagde en hel masse, og min mor sad ved siden af og græd. Bagefter tog vi hjem og sad lidt i min lejlighed, og pludselig begyndte det at vælte ned med vand fra loftet. Det var meget symbolsk. Alting krakelerede, og det begyndte at regne ned over mig! Det viste sig, at overboens radiator var sprunget, og jeg hente straks en fugtsamler ved tørreren og kontaktede nogle, der kunne ordne det. Og den reaktion er egentlig ret karakteristisk for hele mit sygdomsforløb. Jeg tænkte rationelt. I stedet for at sætte mig i et hjørne og græde over situationen, blev jeg møghamrende stædig og nægtede at give op. Jeg havde absolut ingen planer om at sætte mit liv på standby, bare fordi jeg var syg, og fire dage efter, at jeg fik diagnosen, tog jeg til eksamen på CBS. Jeg ville ikke lade mit liv glide ud i sandet. >



KATHRINE BRAUN JØRGENSEN, 25, studerer virksomhedskommunikation og erhvervsøkonomi på CBS. Hun fik Hodgkin Lymfom, en form for lymfekræft, i vinteren 2013, men har i dag været rask i snart halvandet år.

”I lang tid gik jeg med hue hver dag og den smule hår, jeg havde, lod jeg stikke ud”



Det at Kathrines mor lige havde haft kræft hjalp faktisk Kathrine, da de forstod hinanden på en helt særlig måde.

– Da jeg gav mine veninder besked, sagde jeg det faktisk bare, som det var. At jeg havde fået kræft, men at jeg nok skulle klare den. Jeg havde inddraget dem helt fra starten, hvor jeg fandt knuden, og efterfølgende holdt jeg dem opdateret, så godt jeg kunne. Når jeg havde overskud mødtes jeg med dem eller ringede til dem, og i de hårde perioder sendte jeg en fælles besked over Facebook. Jeg spillede med åbne kort, og det betød utrolig meget, at jeg havde mine tætte veninder og kunne tale med dem om, hvordan jeg havde det, for det var svært at tale med den bredere omgangskreds. Jeg kendte ingen på min egen alder, der havde kræft, og jeg var meget bange for, hvad folk ville tænke om mig, hvis de vidste, at jeg var syg. Mit liv handlede jo meget om at være ung og have det sjovt og feste, men det krævede stor overvindelse at danse rundt på Sunday (natklub, red.) med en sodavand i hånden og have kræft.

– Da det gik op for mig, at jeg kunne dø, sad jeg i mine forældres stue. Jeg læste i nogle brochurer, som jeg havde fået på hospitalet, og i en af dem var der en statistik over, hvor mange procent af lymfekræftpatienterne, der levede efter fem år. Og da jeg læste det, blev jeg ramt af frygt! Selvom overlevelseshøjden var høj, blev det pludselig tydeligt for mig, at jeg rent faktisk risikerede at dø! Tankerne for gennem hovedet på mig. ”Hvor mange år har jeg igen? Hvad kommer det til at betyde for min familie? Kommer jeg nogensinde til at få børn?” Jeg blev monsterbange og tog en kæmpe tudetur. Og så skete der noget andet. Mine livstanker blev vendt totalt på hovedet, og jeg tænkte: ”Hvis jeg ikke har ret lang tid igen, så gælder det bare om at nyde den tid, jeg har tilbage, og lave lige præcis det, jeg brænder for.”

”Det tog noget tid at vænne sig til tanken om ikke længere at være kræftpatient, for det havde jo været en stor del af mit liv, og det virkede næsten for godt til at være sandt”

– Da jeg fik kemobehandling, blev jeg meget, meget syg. Fra midten af december 2013 fik jeg kemo hver anden uge, og efter hver behandling lå jeg syg i flere dage og havde ondt i hele kroppen. Ud over kemo fik jeg omkring 12 forskellige slags piller for bivirkninger. Jeg havde voldsomme maveproblemer og havde problemer med munden, så jeg havde svært ved at spise og blev meget tynd. Jeg havde ingen kræfter, og i dagene efter hvert kemoforløb var det eneste, jeg kunne, at ligge ned. Men efter en uges tid begyndte jeg at få overskuddet tilbage, og så kunne jeg passe min skole og se mine venner og leve et nogenlunde normalt ungdomsliv. Jeg nød alle de gode øjeblikke ti gange så meget, som jeg plejede, fordi mit liv var så kontrastfyldt, og jeg vidste, at når jeg havde haft en god uge, var det tid til at få kemo igen, og så var det tilbage til helvedet.

– Da jeg mistede håret, mistede jeg en stor del af min selvtillid. Jeg havde langt hår og lyse krøller, da jeg startede kemoforløbet, men allerede efter to uger begyndte jeg at tabe håret. I lang tid gik jeg med hue hver dag, og den smule hår, jeg havde, lod jeg stikke ud, så det virkede, som om jeg havde mere hår, end jeg egentlig havde. Men det var så grimt! Til sidst var der kun et par totter tilbage, og så fjernede jeg det helt. At se sig selv skaldet og uden vipper og bryn i en alder af 23 var noget af det værste. Hele min feminine side forsvandt, og jeg så virkelig syg ud! Jeg gjorde meget ud af at tegne mine øjenbryn op og tage eyeliner på i et forsøg på at føle mig som den samme Kathrine, som jeg var før. Jeg fik selvfølgelig også en paryk, og selvom det var utrolig grænseoverskridende, og jeg hele tiden var bange for, at den skulle falde af, gav det mig noget styrke, at jeg kunne se mig selv i spejlet og se noget andet end sygdom.

– Da jeg nåede bunden, var jeg halvvejs i kemoforløbet. Jeg manglede fire kemobehandlinger og derefter et strålebehandlingsforløb, og det var jo egentlig ikke så meget, men jeg magtede bare ikke mere. Jeg var så træt af at være syg, syg, syg! Jeg havde virkelig ikke ret meget positivt at sige. Men så blev det forår og bedre vejr, og det hjalp meget på mit humør at gå ture – især sammen med min mor. Det var jo held i uheld, at hun også havde haft kræft, for alle de tanker, som jeg tumlede med, havde hun også selv haft, så hun forstod mig på en helt særlig måde. I foråret skulle jeg også læse til eksamen, og det var egentlig rigtig godt for mig, for så blev jeg nødt til at fjerne fokus fra mig selv og min smerte og tænke på noget andet.

– Da jeg startede med at træne hos Center for Kræft og Sundhed og organisationen Proof of Life, mødte jeg en masse andre kræftramte unge. Samtidig meldte jeg mig ind i Ung Kræft, som har fokus på sociale arrangementer for unge kræftramte, og jeg gik fra at føle mig meget alene til at indse, at der faktisk var mange som mig. Det betød alverden. Jeg mødte en masse unge, som virkelig forstod mig, og som havde de samme problemer, som jeg havde – både rent sygdomsmæssigt, men også når det kom til det sociale. De syntes for eksempel også, at det var svært at se vennerne tage i byen og have det sjovt og score, mens de selv lå derhjemme og ikke havde kræfter til noget som helst. Samtidig fik jeg brugt min krop, og det var dejligt at mærke en smerte, som ikke skyldtes kemo og sygdom, men skyldtes, at jeg havde brugt den på en god måde.

– Da jeg blev erklæret rask, havde jeg det ret underligt. Jeg afsluttede mit kemoforløb i marts 2014, og efter et strålebehandlingsforløb fik jeg i juli 2014 foretaget en scanning, som viste, at der ikke var mere kræft. Det var selvfølgelig fantastisk rart, men det tog noget tid at vænne sig til tanken om ikke længere at være kræftpatient, for det havde jo været en stor del af mit liv, og det virkede næsten for godt til at være sandt, at jeg nu var rask. Men det var jeg. Og da jeg ikke længere skulle forholde mig til, at alting gjorde ondt, fik jeg pludselig tid til at tænke rigtigt over, hvad der egentlig var sket, og det ramte mig faktisk ret hårdt psykisk. Jeg havde koncentrationsbesvær og hukommelsesproblemer og tænkte utrolig meget over fremtiden. Ordet ”mening” begyndte at fylde rigtig meget – og gør det faktisk stadig. Jeg er blevet meget bevidst om, at jeg skal bruge mit liv på at udrette noget, som har betydning for andre mennesker, og som gør mig glad. Jeg har fået et wake-upcall, og jeg er blevet meget bedre til at sige ja til ting og gribe de muligheder, jeg får. For eksempel tog jeg for nylig med Proof of Life til Dolomitterne for at vandre og klatre – en tur, som jeg før i tiden måske ville have sagt nej til, fordi jeg ikke troede, at det var noget for mig. Det lyder lidt absurd, når jeg siger det, men når jeg skulle sådan et sygdomsforløb igennem, er jeg faktisk glad for, at det skete så tidligt, for jeg tror, at jeg har indset nogle ting om livet, som jeg ellers først ville have indset, når jeg var blevet ældre. Selvfølgelig har jeg dårlige dage ligesom alle andre og lader mig gå på af små hverdagsproblemer, men uanset hvor sort noget ser ud, kan jeg altid sige til mig selv: ”Men i det mindste ligger du ikke og er syg af kræft lige nu”. ■